

РЕШЕНИЕ

№ 14807

гр. София, 29.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 14.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **1187** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Г. Р. – гражданка на Република Т. срещу Отказ от 10.01.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Република Т..

Твърди се в жалбата, че постановеният отказ е незаконосъобразен и необоснован, тъй като не се споделя становището на административния орган, мотивирало го да постанови отказ. Не са изяснени всички факти и обстоятелства, като липсата на мотиви е самостоятелно основание за отмяна. Наличието или липсата на дългосрочни намерения от страна на заявителката е без значение, с представените от нея доказателства тя е изяснила целта, както и условията на заявеното пребиваване. Според жалбоподателката с постановяване на отказа са засегнати нейни законни права, регламентирани в чл.8, т.2 на ЕКПЧ – „Правото на зачитане на личния и семеен живот“, тъй като тя има изградена връзка с България, доколкото е родена тук в [населено място], общ. А..

В съдебно заседание по делото жалбоподателката или неин представител не се явява. Постъпила е писмена молба от адв. Ш., който поддържа жалбата и моли да се отмени постановения отказ, като преписката се върне за ново произнасяне на административния орган по заявлението за издаване на виза.

Ответникът – Завеждащ консулска служба на Република България в И. се представлява от юрк. К.. Оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Софийска градска не взема становище.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, постановен от Завеждащ консулската служба на Република България в И., Р. по заявление, подадено на 14.11.2024г. е отказана виза тип „Д“ на Г. Р. гражданка на Република Т.. Като основания за отказа са посочени: чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит. Като фактически основания е посочено: по данни на наемодателя, апликанта е устроен да живее в Република Т., няма намерение да се установи трайно продължително или постоянно в Република България, целта е да получи българско гражданство.

Към заявлението е приложен договор за наем от 25.06.2024г. между заявителката и Р. Я. Ю., който в качеството си на наемодател предоставя за временно и възмездно ползване стая в жилище, находящо се в [населено място], [улица], [община] за сумата от 50 лева месечен наем. Договорът е със срок от 2 години, сключен чрез пълномощник от името на наемателката. Видно от удостоверение, издадено от [община] изх. № 1816/15.05.2024г., Г. Ю. Ю. е родена в [населено място], общ А., обл. К., бивша жителка е на [населено място], като видно от регистъра за населението лицето се е изселило за Р. Т. на 14.08.1978г. и е изгубило българското си гражданство, съгласно писмо от 15.08.1978г. на Министерството на правосъдието.

По искане на съда, по делото е представено становище на дирекция „Миграция“ – МВР от извършената съгласувателна процедура по искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на Г. Р.. Според становището (лист 107 от делото), след извършените проверки на декларирания адрес за пребиваване и в информационните фондове на МВР е установено, че Р. Я. Ю. – фигуриращ в договора за наем като наемодател – собственик на жилището и домакин по искането за виза е заявил, че Г. Р. е негова първа братовчедка, има ключ за жилището – цялото представлява триетажна къща с два входа, но няма нейни лични вещи в него. До момента не е пребивавала на адреса. Целта на заявената виза тип Д е чуждата гражданка да получи българско гражданство. Направен е извод, че в случая не е приложима хипотезата на чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ за издаване на разрешение за постоянно пребиваване – такова могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени са на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. На същото основание е подадено и заявлението за издаване на виза тип Д, като становището на началник група „Миграция“ е, че констатираното е в противоречие с изискванията на чл.9, ал.1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни се издава на чужденец, който желае да се установи продължително или постоянно в РБългария на едно от основанията, посочени в Закона за чужденците в Република България.

Становището на Зам. председателя на ДА“НС“ от 21.02.2025г. е положително.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, тъй оспореният отказ е връчен на 10.01.2025г. и жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ – относно виза за дългосрочно пребиваване, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му на семеен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган и не се явява нищожен, приложена са заповеди за компетентност на ЗКС в посолството на Република България в Р. Т., издадени от

Министъра на външните работи. Същият се явява законосъобразно издаден, при спазване на разпоредбите на процесуалния и материалния закон.

Съгласно чл. 15, ал.1 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. По чл.25, т.9 ЗЧРБ разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени са на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Посоченото в издаденият административен акт правно основание за отказа - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Видно от доказателствата по преписката, чуждата гражданка Г. Р. е родена в РБългария, изселила се е през 1978г. в Република Т. по силата на Изселническа спогодба между двете държави и е загубила българското си гражданство. Омъжена е за турски гражданин от 1982г. и трайно е установена в Т., живее в [населено място], район Газиосманпаша. Към заявлението за издаване на виза представя договор за наем на една стая от жилище в [населено място], собственост на нейния първи братовчед, който е със срок от две години, сключен чрез пълномощник на 25.06.2024г., почти пет месеца преди да подаде заявление за издаване на виза тип Д. Проверка от Дирекция „Миграция“ - МВР е установила, че в наетата стая няма нейни лични вещи, има ключ, но до момента не е пребивавала на адреса. От тези, представени към заявлението и събрани в хода на административното производство доказателства не може да се установи по категоричен начин желанието на Г. Р. трайно да се установи на територията на страната, независимо, че има роднини в България. Договорът за наем, сключен с нейния братовчед, в който дори не е уговорена датата, от която ще влезе в сила, при положение, че е сключен предварително и много месеци преди административният орган да се произнесе по заявлението ѝ, не може достоверно да докаже целта и условията на заявеното пребиваване. Представени са и доказателства за наличие на сметка в българска банка, които също не изясняват целта на желаното от заявителката дългосрочно пребиваване. Чл. 30, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим определя процедура, според която консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. В случая, становището на Дирекция „Миграция“ е отрицателно и въз основа на него е постановен отказ от КДЛ, като в хода на съдебното производство не се представиха нови доказателства, които да го опровергават.

Поради изложеното, неоснователно е възражението в жалбата за липса на мотиви за постановения отказ. Жалбата се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Р. – гражданка на Република Т. срещу Отказ от 10.01.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място],

Република Т..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.